

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/209/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918201914
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5918201914.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava -Nové Mesto, IČO: 47 967 692, proti žalovanej: Y. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. č. XXXX/XX, XXX XX M., o zaplatenie sumy 2.364,54 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 9Csp/60/2018-101 zo dňa 05.08.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponecháva **n e d o t k n u t ý .**

Žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd ako súd prvej inštancie v predmetnom spore rozhodol nasledovne:

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.364,54 eur, spolu s úrokmi do 05.01.2016 vo výške 427,58 eur, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.364,54 eur od 06.01.2016 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietal. Žalobcovi sa priznáva právo na náhradu trov konania v rozsahu 21,02 %, ktoré mu je žalovaná povinná zaplatiť vo výške stanovenej samostatným uznesením Okresného súdu Ružomberok.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukazuje na ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z., § 52 Občianskeho zákonníka a vykonané dokazovanie konštatoval nasledovné skutkové a právne závery:

Dňa 09.07.2014 uzatvoril právny predchodca žalobcu, t.j. spoločnosť Poštová banka, a.s., v právnom postavení veriteľa so žalovanou v právnom postavení dlžníka Zmluvu o úvere dobrápôžička, na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá pôžička/úver v celkovej výške 2.500,-eur, ktorú sa žalovaná zaviazala vrátiť v 72 mesačných splátkach po 69,-eur. Termín konečnej splatnosti úveru bol dojednaný na deň 20.07.2020 a dátum prvej splátky bol dojednaný na deň 20.08.2014 s tým, že splatnosť jednotlivých splátok bola dojednaná k 20. dňu v mesiaci. Celkové náklady žalovanej v súvislosti s poskytnutým úverom predstavovali výšku 4.819,64 eur. V predmetnej zmluve je uvedená priemerná hodnota RPMN vo výške 17,94 % ročne pri zmluvnej RPMN právneho predchodcu žalobcu 28,22 % ročne a úrokovej sadzbe 25,12 % ročne. Z dôvodu, že žalovaná porušila svoju povinnosť a nesplácala predmetnú pôžičku (spotrebiteľský úver) riadne a včas právny predchodca žalobcu listom zo dňa 05.01.2016 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 05.01.2016, keď k uvedenému dňu predstavovala dlžná suma 2.796,77 eur a pozostávala z dlžnej istiny vo výške 2.364,54 eur, dlžných úrokov a úrokov z omeškania vo výške 427,58 eur a poplatkov za upomienky vo výške 4,65 eur. Na základe zmluvy o

postúpení pohľadávok č. III/2018 uzatvorenej dňa 20.12.2018 medzi právnym predchodcom žalobcu, t.j. spoločnosťou Poštová banka, a.s., ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo k postúpeniu pohľadávky z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere z pôvodného veriteľa, t.j. spoločnosti Poštová banka, a.s., na žalobcu.

S poukazom na vyššie uvedené skutkové zistenia súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou uzavretou podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. pričom podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je svojím charakterom typovou zmluvou na predtlačenom formulári obsahujúcom zmluvné podmienky, ktorých obsah žalovaná ako spotrebiteľka nemohla pri jej uzavretí ovplyvniť. Pokiaľ ide o posúdenie predmetnej zmluvy ako spotrebiteľskej zmluvy, súd poukazuje na to, že zo samotnej zmluvy vyplýva, že žalovaná túto zmluvu uzatvárala ako fyzická osoba keď v predmetnej zmluve je identifikovaná údajmi fyzickej osoby (adresou trvalého pobytu a rodným číslom). Z dôvodu, že touto zmluvou bol založený spotrebiteľský vzťah vykazujúci prvky zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd na predmetný zmluvný vzťah aplikoval ustanovenia právnych predpisov obsahujúcich ochranu spotrebiteľa. V rámci limitov stanovených v spotrebiteľskom sporovom konaní podrobil súd obsah predmetnej zmluvy preskúmaniu z hľadiska jej súladu s normami spotrebiteľského práva pričom dospel k záveru, že predmetná zmluva obsahuje náležitosti prezumované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy.

Pokiaľ sa v prejednávanej spore domáhal zaplata zmluvného úroku vo výške 25,12 % ročne z nárokovanej istiny od vyhlásenia predčasnej splatnosti predmetného úveru, súd sa so žalobu v tejto časti nestotožnil. V spore nebolo medzi stranami sporné, že účastníci zmluvy si dojednali zmluvný úrok vo výške 25,12 % ročne, keď právny predchodca žalobcu v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, podľa názoru súdu, žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Úrok predstavuje cenu peňazí, v zmysle ceny opätovnej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru. Ak nastane stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom (bližšie porovnaj rozsudok KS v Žiline, č.k. 7Co/75/2018-136 zo dňa 27.06.2018). Súd pritom vychádzal z uznesenia Ústavného súdu SR IV.ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, ktorým Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho, ako aj prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania, keď uvedený záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného pod č. R 59/1998, sp.zn. 4Obo/143/1998. Uvedený záver potom nachádza oporu aj v ďalších rozhodnutiach odvolacích súdov (viď napr. rozsudky KS v Žiline sp.zn. 10Co/108/2014, 11Co/12/2017, 11Co/157/2017 a 7Co/1/2018, ako aj rozsudok KS v Prešove sp.zn. 6Co/190/2014). Pokiaľ sa potom žalobca v súdnej veci domáhal zaplata zmluvných úrokov z nesplatennej istiny aj po dni 05.01.2016, súd dospel k záveru, že žalobcovi nárok na zmluvné úroky po tomto dni nevznikol. Súd potom priznal žalobcovi nárok na zaplata istiny vo výške 2.364,54 eur, nárok na zmluvné úroky a úroky z omeškania do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. do dňa 05.01.2016 vo výške 427,58 eur (viď výzva na čl. 5 spisu) a úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.364,54 eur od 06.01.2016 (t.j. odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru) do zaplata. Pokiaľ sa žalobca domáhal zaplata zmluvných úrokov z istiny po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. od 05.01.2016, ktoré ku dňu 30.09.2018 vyčíslil na sumu 1.625,69 eur a následne od 01.10.2018 vo výške 25,12 % ročne zo sumy 2.364,54 eur až do zaplata, súd žalobu z vyššie uvedených dôvodov v tejto časti zamietol.

Súd súčasne priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy priznanej istiny, t.j. zo sumy 2.364,54 eur od 06.01.2016 až do zaplata (žalobca sa domáhal zaplata predmetných úrokov z omeškania do 30.09.2018 v kapitalizovanej výške 326,82 eur). Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania, súd sa stotožnil so žalobou, keď žalobca si v žalobe uplatnil úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne, t.j. v súlade s ustanovením § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., keď ku dňu nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. ku dňu 06.01.2016 predstavoval zákonný úrok z omeškania výšku 5,05 % ročne, t.j. výšku o 5 percentuálnych bodov vyššiu, ako bola základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku, keď základná úroková sadzba ECB platná ku dňu 06.01.2016 predstavovala výšku 0,05 % ročne.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal vo veci prevažný úspech (žalobca mal vo veci úspech v časti čo do zaplata istiny vo výške 2.364,54 eur, zmluvných úrokov a úrokov z omeškania do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru vo výške

427,58 eur a úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.364,54 eur od 06.01.2016 až do zaplataenia) nárok na náhradu trov konania voči žalovanej, ktorá mala v spore úspech v pomerne menšej časti (žalovaná mala v spore úspech v časti čo do zaplataenia zmluvných úrokov vo výške 25,12 % ročne zo sumy 2.364,54 eur od 05.01.2016 až do zaplataenia, ohľadne ktorých súd žalobu zamietol). Keďže žalobca bol vo vzťahu k žalovanej úspešný v rozsahu 60,51 % predmetu konania a neúspešný v rozsahu 39,49 % predmetu konania (pri zohľadnení pomeru výšky pôvodne uplatnenej istiny, zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, časti zmluvných úrokov ohľadne ktorých súd žalobu zamietol), súd priznal žalobcovi nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 21,02 % (čo predstavuje rozdiel úspechu žalobcu v rozsahu 60,51 % a neúspechu žalobcu v rozsahu 39,49 % predmetu konania). Pri výpočte pomeru úspechu žalobcu v spore súd vychádzal z pomeru súčtu všetkých nárokov uplatnených žalobcom, spolu s úrokmi z omeškania a zmluvnými úrokmi ku dňu vyhlásenia rozsudku, keď súčet týchto nárokov predstavoval výšku 5.321,27 eur a súčtu žalobcovi priznaných nárokov, spolu so zmluvnými úrokmi do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a úrokmi z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku, ohľadne ktorých súd žalobu zamietol, ktoré nároky predstavovali celkovo sumu 3.219,70 eur. O výške trov konania bude rozhodnuté v samostatnom uznesení Okresného súdu Ružomberok.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu v rozsahu, v ktorom súd žalobu vo zvyšku zamietol, teda voči výroku II., III. podal odvolanie žalobca. Navrhoval odvolaciemu súdu rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovanú zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Je zrejmé, že súd akýkoľvek štátny orgán SR má postupovať na základe a v medziach zákona, čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnych predpisov zjavne naplnené nebolo. Poukázal na ust. § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Výkladom uvedeného ustanovenia a contrario v prípade, ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. Poukázal na rozhodovaciu prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru. V prípade zmluvného úroku zastával názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy, tzn. že uvedené plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol teda spätý aj nárok žalobcu na zmluvné úroky, pričom žalovaná si bola tohto nároku vedomá a svojím podpisom zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazala uhrádzať. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a obchodné podmienky. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovanej, v zmysle ktorého je povinná naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. Zároveň dal do pozornosti súdu ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať úroky dohodnuté v zmluve. Na druhej strane úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj v prípade bezodplatnej pôžičky. Obidva úroky môže teda veriteľ žiadať popri sebe, a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. Zároveň uvádzal, že zosplatnením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu, ale dochádza k zmene obsahu záväzku. Ďalej poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov a odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Milana Lalíka.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu proti rozsudku okresného súdu písomne nevyjadřila.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu

vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP z dôvodov uvedených v § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ustanovením § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania, potvrdil v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny. V odvolaní nenapadnutej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

6. Záver súdu prvej inštancie, že zmluvné úroky z úveru prislúchajú žalobcovi len do doby splatnosti dlhu, resp. do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, je správny. Zodpovedá ustálenej súdnej praxi, ako aj judikatúre vyšších súdnych inštancií.

7. Čo sa týka predčasnosti zosplatenia úveru, ide vo svojej podstate o jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenu záväzku, požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania platí dlžník veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny toho, že veriteľ, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednania záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a predstavuje nárok veriteľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde by veriteľovi vznikol nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojim právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozdiely spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa a na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Logicky nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem vyvinúť úsilie k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatennej pohľadávky úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul na peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktoré by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Takýto stav nemožno pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa, keď nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Navodil by sa tiež stav, v ktorom veriteľ by nebol nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky by mu nahrádzali stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa nemôže užívať právnu ochranu.

8. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že v jednom rozhodnutí vyslovil Najvyšší súd SR iný právny názor k predmetu sporu v preskúmvanej odvolaní napadnutej časti rozsudku okresného súdu. Toto rozhodnutie však nemožno považovať za ustálenú súdnu prax a za záväzné rozhodnutie vyššej súdnej authority.

9. S poukazom na uvedené, odvolací súd nemohol prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie, ktoré odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutých častiach potvrdil ako vecne správny.

10. Výrok o trovách odvolacieho konania vychádza z ustanovenia § 396 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalovaná, ktorej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Z obsahu spisu však odvolací súd konštatuje, že žalovanej v odvolacom konaní trovy konania nevznikli, preto jej nárok na ich náhradu voči žalobcovi nepriznal.

11. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)